

ОЛЬГА ФЕДІЙ
(Полтава)

ЕСТЕТОТЕРАПЕВТИЧНИЙ ДИСКУРС ІДЕЇ ЛЮДИНОЦЕНТРИЗМУ В СУЧАСНОМУ ОСВІТНЬОМУ ПРОСТОРИ

Висвітлено актуальність естетотерапевтичного складника у процесі формування гармонійної особистості на засадах людиноцентризму. Проаналізовані філософські, педагогічні та естетичні концепції сприяння життєтворчості сучасної особистості.

***Ключові слова:** людиноцентризм, педагогічна антропологія, естетотерапія, естетизація освітнього простору, індивідуально-творча траєкторія розвитку особистості*

Початок ХХІ століття захопив людство прогресом науки та техніки, новітніми інформаційними технологіями, складністю та непередбачуваністю багатьох векторних змін, що відбуваються у суспільному, культурному, політичному та інших сферах людського життя. Втрата духовних орієнтацій у результаті економізації і прагматизації сучасного суспільства призвела до утворення суспільства споживання, або масового суспільства. «Масовій людині» (В. Кремень) важко відповідати на нові виклики соціуму, яких сьогодні стає все більше і більше. Масова людина – це людина «звичайна», «пересічна», підвладна маніпуляціям свідомістю, що стала звичною нормою, а не винятком.

Тому, сучасна педагогіка, враховуючи такі цивілізаційні умови розвитку людини та суспільства, потребує особливої антропоцентричної, людинознавчої установки, розробки такого типу педагогічного мислення, яке б перш за все відштовхувалось від людини, а потім дотримувалось власно антропологічних принципів у тлумаченні реальності. Надзвичайно актуальним є теоретико-методологічне обґрунтування педагогічних засад формування творчої, духовно збагаченої особистості нового типу, зорієнтованої на самовизначення і самореалізацію, на досягнення власних цілей життєдіяльності в складних умовах технократизаційного суспільства [7].

Перед вітчизняною педагогічною наукою сьогодні постає завдання віднайти раціональні схеми співвідношення між прискореним зростанням знань, нових технологій і здатністю людей творчо підходити до їх використання [6].

Методологічним принципом педагогічного знання все більш активно стає антропологічний принцип. Мова йде про олюднення свідомості фахівця педагогічного профілю, формування в нього установки на дитину як найвищу цінність, показ можливості та необхідності побудови освітньої системи задля дитини та для дитини [4]. Очевидним є той факт, що актуалізація та розвиток сутнісних сил особистості, її активне самовизначення та саморозвиток стають неможливими поза актуалізацією емоційно-чуттєвої сфери учня та вихователя, їх індивідуальним естетичним світобаченням сучасного середовища та встановленням гармонійних взаємовідносин між людиною та Всесвітом. Для педагога-гуманіста вкрай важливим стає отримання більш повного знання про сучасну дитину та способи її підготовки до життя для того, щоб виховувати здорову, інтелектуально розвинену особистість, здатну долати величезні психічні та фізичні навантаження сьогодні.

Розвиваючи новітні технології навчання та виховання, наша педагогіка часто обходить найголовніше питання – питання буття дитячої душі [7]. Тоді як постійне перебування сучасного школяра у стресових станах, що створені негативним психологічним кліматом агресії, негативізму, байдужості тощо, які сьогодні активно пропагують засоби масової інформації, потребують негайної професійної переорієнтації сучасного вітчизняного педагога на активізацію його психолого-терапевтичних, освітньо-естетичних функцій.

Йдеться про набуття педагогом належних знань, умінь та навичок щодо реалізації величезного естетотерапевтичного потенціалу традиційних для педагогіки засобів виховання – спілкування, казки, гри, природи, мистецтва музики, театру, кіно, танцю, образотворчості тощо.

Метою статті є висвітлення естетотерапевтичного складника у процесі формування гармонійної особистості на засадах людиноцентризму та педагогічної антропології, що відбувається в умовах сучасного освітнього простору.

Нині суспільство все більше починає розуміти, що його основи закладаються у дитинстві, а найбільш цінний його здобуток – це психічне здоров'я дитини, її унікальний індивідуально-творчий потенціал. На думку сучасних вчених, людинознавство, а втім й дитинознавство – це широке коло знань, духовна культура, у центрі якої знаходяться питання про те, що таке людина, як вона взаємопов'язана з Всесвітом, у чому смисл її існування, яким воно повинно бути, яким чином можна людині стати кращою, яка роль освіти у цьому процесі [2]. Інакше кажучи, це той зміст духовної культури, який слугує задоволенню потреби людей у самосвідомості та самовдосконаленні [8, с. 871].

Дитиноцентризм, як окремий, самостійний елемент педагогічного антропоцентризму, передбачає, перш за все, пошук шляхів максимального врахування емоційно-чуттєвих проявів малечі у процесі її входження у складний світ людських стосунків; обережне звернення до індивідуального переживання дитиною власного «Я» [10]. Дитиноцентризм визначає – педагогічне спілкування з дитиною на рівні емоційно-духовних зв'язків і пошук дитячої довіри, щирості, любові як необхідних умов процесу побудови людської особистості. Причому, емоції та почуття, що їх переживає учень «тут і зараз», незалежно від наших правильних «дорослих повчань» та виховних намірів, розкладу занять та запланованих заздалегідь заходів. Ідея актуалізації емоційно-чуттєвого компоненту у психотерапевтичному впливі є однією з першочергових у розробці педагогічної естетотерапевтичної концепції.

Виділення нами естетотерапії в окрему галузь психолого-педагогічного знання пов'язане з розумінням естетотерапевтичного впливу на особистість як нової та обов'язкової функції сучасного педагога, яка й реалізує ідею людиноцентризму [9].

Аналіз численних сучасних філософсько-антропологічних та філософсько-естетичних течій дозволив виділити такі актуальні для педагогічної естетотерапевтичної проблематики філософські концепції формування й розвитку творчої особистості: гуманна педагогіка та психологія (А. Маслоу, К. Роджерс); валеологічна педагогіка та естетика (Л. Татарнікова); соціогенетика та креативна онтологія (О. Субетто); онтопсихологічна педагогіка (А. Менегетті); концепція емоційного інтелекту (Г. Бхарвані, Д. Гоулмен, Дж. Майер, П. Саловей, Р. Торндайк та ін.); антропософія та природовідповідна змістова педагогіка (В. Беспалько) тощо.

Проведений нами аналіз сучасного стану розвитку естетотерапевтичної ідеї як гармонізуючої складової творчого розвитку людини в нестабільних соціально-екологічних умовах сьогодення дозволив зробити такі висновки стосовно тлумачення самої категорії «естетотерапія» різними науковцями філософсько-педагогічного напрямку: вітчизняна та зарубіжна естетотерапевтична психолого-педаго-

гічна наука нині перебуває в стані активної розробки ключових концептуальних положень [1, с. 4]; естетотерапевтичну наукову концепцію варто розглядати як психолого-педагогічну інтегративну відкриту систему, що здатна до саморозвитку; не існує єдиного тлумачення естетотерапії як психолого-педагогічного явища в сучасному науковому обігу; найближчими аналогами терміна «естетотерапія» стають «арт-терапія» – у естетико-мистецьких, психотерапевтичних дослідженнях та «природна терапія» – у сучасній медико-психотерапевтичній оздоровчій практиці.

Дамо повне визначення естетотерапії в її психолого-педагогічному тлумаченні: *естетотерапія* – це цілеспрямований стабілізуючий вплив на емоційно-чуттєву сферу людини з метою створення для неї психологічного комфорту та розкриття творчого потенціалу особистості. Естетотерапію вважатимемо інтегративною психолого-педагогічною наукою про забезпечення сучасної молоді людини естетично-комфортними умовами її освітнього, соціального та особистісно-духовного зростання. Естетотерапія може трактуватися як природна система інтегративної психолого-педагогічної терапії, котра передбачає лікування звуком, природою, рухом, драмою, малюнком, кольором, спілкуванням та ін., що має лікувальний, психолого-педагогічний стабілізуючий вплив на емоційно-чуттєву сферу людини й несе в собі приховані інструкції збереження цілісності людської особистості, її духовного ядра. У антропоцентрованому педагогічному трактуванні термін «терапія» означає повернення дитини у природний для неї стан гармонії зі Всесвітом. Результатом такої педагогічної терапії стає комфортне освітнє середовище у якому дитина та педагог відчувають себе захищеними та вільними у прояві власного індивідуально-творчого начала.

Естетотерапія може розглядатись і як складова психотерапії. Серед численних психотерапевтичних методик створення умов психологічного комфорту для людини увагу педагогів привертають ті, які спрямовані на використання величезного емоційно-естетичного потенціалу особистості в поєднанні з духовно-змістовою основою розвитку людської сутності. У широкому розумінні, естетотерапія – це не тільки лікування, але й профілактика, психогігієна, психолого-педагогічна культура спілкування та взаємодії дорослого та дитини. У вузькому – це налагодження природної гармонії дитини із самою собою та навколишнім соціально-культурним середовищем.

Сучасне естетичне знання, через свою зорієнтованість на емоційно-чуттєвий потенціал людської особистості, стає потужним засобом реалізації педагогічних завдань збереження природної сутності та духовного ядра особистості, що розвивається. Естетотерапевтичний ефект у педагогічному процесі має двовимірний характер впливу на обох суб'єктів діяльності: творча самоактуалізація при взаємодії дитини й дорослого поєднує можливості кожного віку та дозволяє досягти максимального результату – формування цілісної особистості вихованця і вдосконалення особистості педагога.

Об'єктом естетотерапії, як психолого-педагогічної науки, є особистість, яка має вади (проблеми) розвитку (фізичні, психологічні, соціальні). Предметом естетотерапії є профілактика та корекція численних порушень психоемоційної сфери, психологічних дискомфортів, що виникають за певних обставин у площині освітньо-виховного простору, але не мають патологічних клінічних форм (стреси, апатія, шкільні фобії, агресивність, деструктивна поведінка, гіперактивність, порушення дисципліни тощо).

Науково-теоретичним та методологічним базисом естетотерапії є філософські, християнсько-релігійні та особистісно орієнтовані психолого-педагогічні концепції, що розглядають людину як найвищу цінність у світі, котра має розвива-

тися та формуватися за законами краси, любові та добра. Найважливішим ядром розвитку особистості стає духовна сутність людини та її надзвичайна сприйнятливність до естетичного переживання Всесвіту. Видатні філософи-гуманісти, педагоги та психологи, що будували свої теорії розвитку людської особистості на засадах християнського гуманізму та віри у величезний індивідуально-творчий потенціал кожної особистості (Г. Ващенко, Я. Коменський, Я. Корчак, А. Макаренко, А. Маслоу, М. Монтесорі, Й. Песталоцці, К. Роджерс, С. Русова, В. Сухомлинський, К. Ушинський, Р. Штайнер та ін.) убачали у двох особистісних чинниках розвитку дитини: *духовності та естетизованості* світосприйняття – основний сенс та шлях становлення повноцінної життєздатної та стійкої до всіляких життєвих негараздів людини.

Першочерговим завданням у вирішенні проблеми з'ясування меж самостійності й компетентності естетотерапії як науки є вивчення її інтегративних взаємозв'язків із суміжними філософсько-психологічними галузями знань, що забезпечить ефективність естетотерапевтичних методів, прийомів, засобів та технологій формування творчої самодостатньої особистості у складних умовах освітняського сьогодення.

Базисною основою естетотерапії є сучасна естетична наука, яка за влучним висловом М. Киященка, стає найпрактичнішою галуззю сучасного філософського знання, що заповнює собою всі лакуни в усьому предметному та духовно-моральному оточенні людини. Серед найважливіших сучасних засад класичної естетики, які мають принципове відношення до естетотерапевтичної теорії розвитку сучасної особистості, слід визначити два важливих методологічних моменти: синергетичний метод дослідження естетичних явищ та онтологічні засади естетики як науки.

Разом із традиційними для естетики методами суб'єктивно-ідеалістичного, метафізичного, діалектико-матеріалістичного, системного, структурного, постструктурного спрямування, *синергетичний метод* стає базовим для сучасних наукових досліджень естетичних явищ та естетичної діяльності людини в цілому. Це пояснюється тим, що синергетичний метод забезпечує ефективність міждисциплінарних досліджень. За словами генетика В. Ефроїмсона, саме на стиках наук та мов нині відкриваються безмежні для творчості «білі плями». У нашому випадку такими суміжними з сучасною естетикою науками стають педагогіка, психологія, медицина, психотерапія, нейрофізіологія, нейропсихологія тощо. Саме запити сучасної психолого-педагогічної науки щодо відновлення гармонійного співіснування людини у сучасному соціально-екологічному та освітньому просторі, через синергетичний підхід, відкривають неактуалізовані потенційні саногенні можливості естетичного у структурі людської діяльності.

Згідно синергетичного підходу у педагогіці, освітній процес не може нав'язувати способу існування або розвитку, але, може обирати і стимулювати один із закладених у конкретних умовах варіантів, розраховуючи не стільки на управлінський, скільки на синергетичний (саморегульований) процес, на незначні впливи (резонансні), які збігаються з можливим варіантом розвитку. На вирішення цих завдань й спрямовані естетотерапевтичні технології підтримки особистості учня в його індивідуально-пізнавальній траєкторії розвитку. Слід зауважити, що синергетика нині вважається й методом естетичного дослідження, й особливим – синтетичним – типом та формою рефлексії. Відповідно до реального розділення естетичної свідомості на її чуттєво-емоційну та раціонально-інтелектуальну частини в естетиці здійснюються два види рефлексії. Чуттєво-емоційна рефлексія, яка й виконує власне естетотерапевтичну функцію у процесі формування особистості, упорядковує всі дані всіх чуттєвих органів людини, створюючи

з п'яти чуттєвих образів, а інколи з одного, двох, трьох або чотирьох, один цілісний образ, який і стає «їжею» для розумової діяльності людського мозку, що рефлексує, осмислює весь обсяг інформації, котру отримує. Розум тлумачиться синергетикою як природний дар людини, що розвинутий до вищого ступеня досконалості внаслідок впливу на нього естетично розвинутих почуттів.

Естетотерапевтичний ефект позитивного емоційно-чуттєвого інтелектуального простору нині можливий лише за умови розробки сучасними науковцями, поряд із науковою картиною Всесвіту (що отримала свій розвиток на початку 70-х років XX століття), естетично-художньої картини Всесвіту на засадах синергетики. Адже в науковій картині сучасного світу може опинитися в комфортному стані лише незначна частина людства, що займається науково-дослідницькою діяльністю. Проте «до естетичної та художньої картини світу залучається практично все населення планети Земля» [3, с. 131]. Існує пряма залежність між ступенем створення естетично насиченого педагогічного середовища, що гармонізує відносини людини зі Всесвітом, та рівнем сутнісної освіти і творчою діяльністю сучасної особистості. Отже, у вимірах синергетики естетичного необхідність естетотерапевтичної складової процесу формування сучасного індивіда стає очевидною.

Онтологічні засади естетики як науки роблять її об'єктивно реальною практично значущою сферою необхідних знань для кожної людини, що розвивається, а не для окремих «естетознавців» ідеальних, науково-специфічних професійних суб'єктивних знань. Особливого значення така «доступність» знань про естетичне набуває в контексті його терапевтично-гармонізуючого впливу на сучасну людину, зокрема у його широкому застосуванні у психолого-педагогічному процесі в масових освітніх закладах.

Згідно з онтологічним підходом, реальний вимір значущості естетики вибудовується в системі чотирьох складових буття – у Космосі, Природі, Суспільстві та Людині. Ця естетична система нині постає перед науковцями як гігантська система Всесвіту, що нескінченно саморозвивається та самовдосконалюється. Ученими виділені різні ознаки та властивості цієї життєздатної естетичної системи, що можуть бути розглянуті в контексті їх естетотерапевтичних можливостей. Такою найбільш важливою «першою» естетичною якістю виділяється *ритм*, який виконує природне упорядкування всього світового буття. У XX столітті була розкрита ритмічна естетична закономірність абсолютно всіх видів людської діяльності. Усі естетичні переживання, які стають необхідною умовою успішної самореалізації особистості в соціумі, за своєю природою спираються на ритм [5]. По-друге, ритм, як суто терапевтичний засіб, виключає одноманітність та монотонність, які втомлюють мозок та важко переносяться людським організмом. Якщо звернутися до видів мистецтва, що становлять основний базис усіх естетотерапевтичних засобів, то починаючи з музики та закінчуючи найсучаснішим телевізійним, радіо- та комп'ютерним мистецтвом поза звуковою, вербальною, колористичною, об'ємно-силуетною, світлотіньовою, пластично-руховою, жестово-мімічною, тоново-висотною ритмікою в художньо-творчому, естетично-споглядальному та активно-соціальному житті людина перестає бути людиною.

Друга важлива, естетотерапевтична за своєю дією на сприйняття та самопочуття людини, властивість естетичної системи буття – *симетричність* побудови Всесвіту. Цю властивість мають практично всі живі та неживі істоти системи: рослини, комахи, риби, тварини, мінерали, сама людина тощо.

Третю природну естетотерапевтичну якість естетичної системи становить *пропорційність* структури всіх природних та створених людиною предметів, речей та явищ. Ця якість характерна для всіх матеріальних та духовних процесів, що оцінюються естетично, вона вивела людину, в її емпіричній, експериментальній

та науково-дослідницькій практиці, на естетичні реакції, відчуття, емоційні переживання та теоретичні висновки стосовно того, які саме пропорції викликають у людини певні почуття та емоції позитивного звучання, а які залишають її байдужою. Причому зразок такої пропорційності, у її співзвучності з психоемоційними реакціями особистості, людина-митець брала з природних об'єктів та явищ, але мірою та еталоном пропорційності обирала пропорційність власного тіла (Практик, Дюрер тощо), що, вірогідно, і слугувало основою для ефективного естетотерапевтичного впливу образотворчого мистецтва на людину. Ритмічність, симетричність та пропорційність становлять основний зміст провідної естетичної категорії – гармонії, котра й має безумовний естетотерапевтичний вплив на психіку Людини як складової загальної естетичної системи Всесвіту.

Важливим самодостатнім у естетотерапевтичному контексті онтологічним елементом зазначеної системи стає *Суспільство*, як цілісний соціальний організм, «ноосфера». Це соціальне утворення, яке базується на всій системі взаємодії всіх індивідів, що творять його, а в цих взаємодіях народжуються такі сили й енергії, які значно перевищують силу та енергію усіх його членів, тому що до них додається та концентрується сила культури і знання способів сумісних дій, прагнень та ідеалів. Саме в цьому криється та об'єктивна естетотерапевтична реальність суспільного, яку має обов'язково враховувати кожна особистість, якщо вона прагне до реалізації власних цілей та ідеалів, що відповідають її природній обдарованості та досягненню щастя як вона його собі уявляє.

Духовно-індивідуальні практики виживання людини у просторі її культурно-естетичного буття, як правило, склалися в постійному груповому та індивідуальному спілкуванні людини з соціумом та з іншими. Отже, ключовим моментом соціального характеру у процесі гармонізації відносин людини зі Всесвітом, естетотерапевтичним полем виживання та творчої самореалізації людини стає спілкування. «Спілкування почало виконувати і життєві, й духовні об'єднуючі функції, що пов'язували людей одного з одним, та функції запуску людини у творчість, і функції самої творчості» [3, с. 154-155]. У філософії творчості ця творча діяльність визнавалась атрибутивною якістю людини (М. Бердяєв). Творча самореалізація дитини (основна мета естетотерапевтичного впливу на неї з боку педагогів) у філософсько-онтологічному тлумаченні естетичного набуває статусу соціально виправданої норми існування будь-якої особистості та може бути поширена на весь загальний учасників освітнього простору незалежно від наявності специфічного художньо-естетичного змістового компонента в самій структурі освіти.

Проведений аналіз сучасних філософсько-онтологічних знань про естетичну специфіку Всесвіту дає підстави визначити структуру естетотерапії як самостійної психолого-педагогічної науки. До структурних засобів естетотерапії відносимо традиційні для гуманної педагогіки засоби педагогічного впливу на людську особистість: природу, мистецтво та спілкування. Відповідно до засобів визначаємо провідні, базові види сучасного естетотерапевтичного впливу на особистість: арт-терапію, природотерапію та соціальну терапію [9]. Таким чином, основними онтологічними характеристиками складових естетичної системи Всесвіту (Космос, Природа, Суспільство та Людина) слід вважати загальну гармонію (яка є системою власних типових ознак: ритму, симетрії та пропорційності) і суспільну онтологічну основу естетичного. Певним елементам естетичної системи Всесвіту відповідають базові групи естетотерапії як інтегративної системи: Космосу та Природі – сучасні естетотерапевтичні психолого-педагогічні технології природотерапії (натурпсихотерапії), Суспільству й Людині відповідатимуть численні психотерапевтичні практики терапії спілкуванням, соціальної терапії, арт-терапії та самотерапії.

Таким чином, в умовах сучасної глобальної духовно-екологічної кризи, одним із проявів якої є продовження погіршення здоров'я людства, виникає природний інтерес до проблеми відновлення та збереження емоційно-чуттєвого балансу людини, її психічної та духовної рівноваги, розвитку індивідуально-творчого потенціалу на засадах естетотерапії.

На думку сучасних філософів, соціологів, педагогів сьогочасне суспільство стрімко рухається до антропоцентризму – до стану, у якому соціальні процеси, структури загальнолюдського життя вибудовуються з самої людини та замикаються на ній, де увесь соціальний Всесвіт рухається навколо людини. Відтак, антропоцентризм стає принципом сучасного пізнання, основою людинознавчої компетентності педагогів. Його сутністю стає визнання пріоритету інтересів, прав та свобод не держави, не соціальних груп, а суверенної людської особистості. Основопокладальною умовою, мірою усіх соціальних формувань виступає розвиток та збагачення інтелекту, творчої енергії, духовно-моральних сил людини епохи третього тисячоліття.

За таких умов від сучасного педагога вимагається ряд невідкладних, професійно обґрунтованих дій-заходів із відновлення, збереження й розвитку індивідуально-особистісного духовного ядра власної особистості та особистості вихованця. Мова йде про актуалізацію терапевтичної функції сучасного педагога на засадах людиноцентризму в освіті. Саме людиноцентризм, в основі якого лежать педагогічні естетотерапевтичні за своєю суттю принципи природовідповідності, народної педагогіки та християнських ідеалів, може стати домінантою у реалізації освітніх інновацій сьогодення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бим-Бад Б. М. Категории современных наук о воспитании / Б. М. Бим-Бад. – М. : Московский психолого-социальный институт, 2009. – 208 с.
2. Енциклопедія освіти / [гол. ред. В. Г. Кремень]. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – 1040 с.
3. Киященко Н. И. Эстетика – философская наука / Н. И. Киященко. – М. : Изд. дом Вильямс, 2005. – 592 с.
4. Коджаспирова Г. М. Педагогическая антропология: учеб. пос. / Г. М. Коджаспирова. – М. : Гардарики, 2005. – 287 с.
5. Красота и мозг. Биологические аспекты эстетики / [Ренчлер И., Херцберг Б., Эпстайн Д. и др.] ; под ред. Р. Инго. – М. : Мир, 1995. – 335 с.
6. Кремень В. Дитиноцентризм – провідна лінія сучасної освіти / В. Кремень // Імідж сучасного педагога. – 2008. – № 1-2 (80-81). – С. 3-4.
7. Подласый И. П. Энергоинформационная педагогика / И. П. Подласый. – М. : Дата Сквер, 2010. – 424 с.
8. Психолого-педагогический словарь / [сост. Е. С. Рапацевич]. – Минск : Современное слово, 2006. – 928 с.
9. Федій О. А. Естетотерапія: навч. посіб. 2-ге вид., перероб. та доп. / О. А. Федій. – К. : Видавництво «Центр учбової літератури», 2012. – 304 с.
10. Человековедческая компетентность педагогов как инновационный результат последипломного образования / Под ред. С. В. Баныкиной. – М. : ЛИБРОКОМ, 2009. – 168 с.

ОЛЬГА ФЕДИЙ

ЭСТЕТОТЕРАПЕВТИЧЕСКИЙ ДИСКУРС ИДЕИ ЧЕЛОВЕКОЦЕНТРИЗМА В СОВРЕМЕННОМ ОБРАЗОВАТЕЛЬНОМ ПРОСТРАНСТВЕ

Раскрыта актуальность эстетотерапевтической составляющей процесса формирования гармоничной личности на основе человекоцентризма. Проанализированы философские, педагогические и эстетические концепции содействия жизнотворчеству современной личности.

Ключевые слова: *человекоцентризм, педагогическая антропология, эстетотерапия, эстетизация образовательного пространства, индивидуально-творческая траектория развития личности.*

OLGA FEDIY

AESTHETOTHERAPEUTIC DISCOURSE ON HUMAN CENTERED IDEAS, APPLIED IN THE EDUCATION

The article highlights the relevance Aesthetotherapeutic component in the formation of a harmonious personality, based human centricism in the era of the informational society. Author outlines the following pedagogical task: search for the rational relationship schemes between the accelerated growth of knowledge, new technologies and human capacity and to apply them into the practice in a creative manner. Author carries out the analysis of the philosophical, pedagogical and aesthetic concepts of the life creativity of modern identity assistance. Also, the reception anthropological principle of modern pedagogical knowledge is proclaimed. Author highlights Aesthetotherapeutic component in the harmonious personality formation, which is based on human centricism. The article explains the selection Aesthetotherapy as a separate branch of psychopedagogical knowledge, which is mainly associated with understanding Aesthetotherapeutic influence of personality – as a new and mandatory feature of modern teacher. We study the subject, object Aesthetotherapy and contemporary methodological principles of classical aesthetics, which are fundamental attitude to Aesthetotherapeutic theory of modern identity: synergistic research method of aesthetic phenomena and ontological principles of aesthetics as a science.

Keywords: *human centered ideas, educational anthropology, aesthetotherapy, aesthetic educational space, individual and creative path of personal development.*

Одержано 13.02.2013, рекомендовано до друку 6.03.2013.